

Kaosa Övgü

Enzo Martucci

1970

Libertar komünizm, özellikle Latin ülkelerinde, “anarşist komünizm” olarak da bilinir. Aslında değildir. Aksine, bu iki kelime birbiriyle çelişkilidir.

Komünizm, üretim araçlarının ve tüm materyal malların, kendisini toplumun tamamı ya da çoğunluğu olarak tanımlayan halk kitlesine ait olduğu bir toplumsal duruma işaret eder. Herkes hükümdarların karar verdiği ve herkesin uymak zorunda olduğu bir biçimde mallarından vazgeçer.

Anarşi yönetimin yokluğuna işaret eder: yani bu, bireyin kimseye boyun eğmediği, arzu ettiği gibi yaşadığı ve sadece kendi gücü ölçüsünde sınırlandırıldığı bir durum demektir. Ahlaki ve materyal şeyleri, yoldaşlarından onay almadan kendi tercih ettiği belirli biçimlerde kullanır.

Bir hipotez, anarşinin evrensel kavranışının insanı doğaya döndüreceğini söyler. Bu, –özgür yaşam, hayatta kalma ihtiyacı ve mücadele ile güçlenmiş olan— bireyler arasında birbirini kapsayacakları ve hükümet olmadan yaşayacakları bir eşitlik –ama dengesiz bir eşitlik— oluşturacaktır.

Diğer taraftan, komünizm, otoriter ve Marksist değil de, libertar ve Kropotkinist de olsa, yasama ve yürütme gücünün başsız kitle meclisleri tarafından (Popülizm) veya kitleler tarafından seçilen delegeler tarafından (demokrasi) idare edildiği bir toplum olacaktır. İkisi de bireyin her zaman çoğunluk tarafından yönetileceği anlamına gelir. Ve bu, bir veya birkaçı tarafından olsun, diğerlerinden daha kötü bir yönetimdir, çünkü kitle aptal, gaddar, tiran ve en aşağı bireyden daha kötüdür.

Libertar komünizm nasıl gerçekleştirilecektir?

İnsanın hâlihazırda gerçekleştirmiş olduğu endüstriyel- makineci toplumun mutlak konformizm araçları ile olabildi. Bu, her şeyi mekanik bir eşitliğe ve özdeş şekilde hissetmeye, düşünmeye ve davranmaya indirgeyecek – bu yolla devlet tarafından yapılacak kontrol ve baskılar gereksiz hale gelecektir. Sonrasında standartlaşmış bir anarşi olacaktır. Veya yeni organizasyon araçları ile olabilir: kategorilerle birleşmiş bireyler federasyonlara, federasyonlar komünlere, komünler bölgelere, bölgeler milletlere, milletler enternasyonele. Her yönetici konseyin başı, çoğunluğun kararına muhalif olan her birey tarafından saygı görmeyi sağlayacak otorite ve güç ile yetkilendirilir.

Dolayısıyla, kendini Devlet olarak adlandırmayan ama yine de hiyerarşi, kanunlar ve polis ile tamamlanan bir Devlet olur.

Ve hapishanelerle de. Malatesta “Anarşi” isimli makalesinde, deli olarak kabul edilen suçluların “kapatılacağı ve iyileştirileceği” hapishane-hastanelerin olacağını yazmıştı. 1992’de Umanita Nova’da onunla girdiğim bir polemikte şöyle yazdığımı hatırlıyorum: “martucci, bireyin kutsal hakları adına, acımasız bir suikastçı veya çocuk tecavüzcüsüne zarar verilme ihtimalinin bile kalmasını istemiyor.”

Suikastçı ve tecavüzcünün uzak bir bölgede veya yerleşim olmayan bir adada serbest bırakılabileceğini, ama anarşist olmayan hapsedilme ile cezalandırılmaması gerektiği şeklinde cevaplamıştım.

The Banner of the Anti-Christ kitabımda şöyle yazdım:

İyileştirme, ıslah etme, düzeltme yalanı son derece iğrençtir çünkü olduğu gibi kalmak isteyen bireyi olmadığı ve olmak istemediği bir şekle dönüşmeye zorlar. Octave Mirbeau’nun Clara’sı (İşkenceler Bahçesi kitabına göz atın) gibi bir tip ele alalım, ona kendisine ve başkalarına tehlike arz eden sapkın ve abnormal eğilimlerini yok etmesi için tedavi altına alınması gerektiğini anlatın.

Clara tedavi edilmek istemediğini, olduğu gibi kalma niyetinde olduğunu, her tehlikeyi göze aldığını, çünkü erotik arzularını tatmin etmenin, kan kokusundan ve vahşilik görüntüsünden heyecanlanmanın ona yoğun bir tatmin ve güçlü bir duygu verdiğini ve bunun eğer normal bir kadına dönüşürse ve sönük arzularla sınırlandırılırsa mümkün olmayacağını söyleyecektir.

Normal bireyler de, libertar komünistlerin inanmak istediğinin aksine, esasen iyi değillerdir. İnsan doğası gereği, hem iyi hem de kötü olan, farklı içgüdülerle ve aykırı eğilimlerle doludur ve her çeşit ortamda veya toplumda öyle kalacaktır.

Libertar komünizm bir federalizm sisteminden fazlası değildir ve tüm toplumsal sistemlerin bireyi ahlaki ve yasal kısıtlamalarla baskıladığı gibidir. Sadece Proudhon’un yüzeyselliği ona “anarşi” ismini verebilir ki, tersine anarşi fikirler ve insanlar tarafından uygulanacak her türlü yönetimin dışlanması

demektir. Anarşistler hem aşağıdan hem yukarıdan gelen otoriteye karşıdır. Kitleler için güç talep etmezler, ama tüm gücü yok etmeyi ve bu kitleleri kendi yaşamlarının sahibi olan bireylere ayırtırmayı amaçlarlar. Bu yüzden anarşistler her türlü komünizmin en kararlı düşmanlarıdır ve komünist veya sosyalist olduğunu iddia edenlerin anarşist olma imkanları yoktur.

Anarşi yalnız veya özgür ortaklıklarda yaşanan sayısız ve farklı formlarda yaşamların toplamıdır. Sürücü-olmayan yaşamın yeni yollarını bulmaya çalışan bireysel anarşistlerin deneyimlerinin toplamıdır.

Kendilerini savunma kapasitesine sahip özgür bireylerin sahip olduğu her türlü kavrayışın çağdaş ve çok renkli varlığıdır. Doğal varlıkların spontane gelişimidir. Kişi onda herşeyin eşit ve dengeli olacağını görecektir: çatışma ve anlaşma, kaba ve dahi, yalnız ve seçici olmayan – hepsinin eşit değeri olacaktır. Karşıtlıklar aynı kelime ile ifade edilebilir: “altus” zirve veya dip, yükseklik veya alçaklık olabilir.

Asıl anarşi, liberter komünizm de dahil olmak üzere tüm toplumsal sistemlerin tekçiliğine karşı, çok biçimliliğin zaferi anlamına gelir. Bazıları idare ve kanunun yokluğunda, bellum omnium contra omnes durumunda, yani herkesin herkese karşı savaşında, galip çıkmak zorunda olduğumuz görüşünü destekliyor. Yanılıyorlar.

Özgür bir dünyada her zaman, yenilemeyecek mücadeleler olacaktır çünkü bu doğaldır. Ama bu, yaklaşık eşit güçlere sahip ve doğallıkla güçlenmiş insanlar arasında bir mücadele olacaktır. 1948 ve 1950 arasında benimle girdiği uzun polemik boyunca, Mario Mariani, anarşi durumunda insanlar arasındaki savaşın artacağını göstermeye çalıştı: “Eğer bugün bir insan arkadaşına ve arkasında duran polise saldırmaktan korkmuyorsa, polisi ortadan kaldırırsam şüphesiz ki hiç korkmayacaktır. Cebirsel olarak söylersek, eğer A, C’ye rağmen B’den korkmuyorsa, B yalnızken daha az korkacaktır.”

Cevabım şuydu: Bugün A, C’ye rağmen B’den korkmuyor çünkü biliyor ki ikisi de kararlılık ve güçten yoksun. B bunlardan feragat ediyor çünkü kendisini koruması için C’ye güveniyor. Ve C onu canlı bir duygusu veya güçlü bir ilgisi olduğu için değil, sadece işi olduğu için koruyor.

Bu yüzden korkuyu fazla tetiklemiyor. Paris’teki yüzlerce polis,, kanun kaçağı, Jules Bonnot’u canlı yakalamakta başarısız oldu ve onu öldürmek için evine saldırı düzenlemek zorunda kaldılar. Bu korunmanın arkasında, yardıma hazır korkunç araçları ile toplumsal baskı aygıtının olduğu doğrudur, ama bugünün ihmalkar bireyi kolektifin organizasyonunu değersiz görüyor ve her zaman ondan kaçmayı veya suçluyu yakalamaktan kaçınmayı umut ediyor.

Tekrarlarsak, eğer A, B’yi kendisi gibi cesur bulursa, o zaman güçleri eşitlenecektir. Durum açıktır ve illüzyona yer bırakmaz. O anda, ikisi arasındaki çekişme çözülecektir. O halde, anarşi, eğer mümkün olsaydı (ki birey türlerinin çeşitliliği ve onların çelişen ihtiyaç ve istekleri yüzünden değildir) ne herkesi usandıracak süregiden bir savaş hali, ne de herkesi zayıflatacak toplumsal bir harmonidir.

Eğer tarih, benim kesinlikle inandığım gibi, sonsuz bir süreç değilse, döngüden yorulduğu zaman anarşiye bir yol açarak kaybolacaktır.

Diğer taraftan, eğer tarih dayanırsa o zaman anarşizm baki kalacaktır – yani bireyin boğucu bir topluma karşı sonsuz başkaldırısı. Böylelikle hukukçu d’Anto’nun çok içler acısı bulunduğu ama bana her türlü övgüden daha değerli gelen “kaosa eğilim”in ölümsüzlüğünü kanıtlayarak.

Ortaklık ile organizasyon arasında, serbest birliktelik ve evlilik arasındaki farklılığın aynısı vardır. İlkini arzu ettiğim zaman sona erdirebilirim, ikincisini sona erdiremem veya yalnızca belli koşullar altında ve kesin izinler ile sona erdirebilirim.

Anarşi için mücadele etmek, parti veya sendikalarda örgütlenerek olmadığı gibi kitle eylemleri ile de olmaz; gösterildiği gibi, bu yalnızca yerine yeni bir tanesinin yapılacağı bir kışlayı düşürür. Bu mücadele, topluma karşı çıkan, onun işlevini engelleyecek ve dağılmasına yol açacak yalnız bireylerin veya küçük grupların, başkaldırısı ile olur.

Posia

Enzo Martucci
Kaosa Övgü
1970

<https://reznov.noblogs.org/kaosa-ovgu/>

edu.wll.im